

EMIGRACE PRIMITIVA

IVAN HAJNIŠ

THE PRIMITIVES GROUP 2 BEAT FESTIVAL PRAHA

Ivan Hajniš
**EMIGRACE
PRIMITIVA**

EMIGRACE PRIMITIVA

Ivan Hajniš

Praha 2014

PŘEDMLUVA, OMLUVA, VÝMLUVA

Toto dílko zahájím podobně, jako jeden můj starý kamarád, kterej kdysi napsal: Můj milý příteli nebo nepříteli, čtenáři nebo hltáči řádků, učenej, nebo ne, vždyť je to jedno...

Musím tě upozornit, že nejsem žádnéj valnej spisovatel a když jsem do tý naší komunistický školy kdysi dávno chodil, tak čeština nebyla mojí nejsilnější stránkou. V podstatě jsem tehdy ani žádnou silnou stránku neměl, ve škole akorát samý průsery. Byl jsem zkrátka správnej rošťák, ale ne zlej grázl!

Tato knížka popisuje větší část máho dospělýho života, a ten byl opravdu velmi bohatěj na různý příběhy, hrozný, srandovní, uvěřitelný, neuvěřitelný, blbý, stupidní, smutný, veselý i hodně drastický. Neberu si servítky, a proto, slušný lidi, nezlobte se! Všechny slova, co používám, jsem někde slyšel. Nevymyslel jsem si je, učil jsem se ty slova už od malička a taky vím, že je běžně používáte i vy, a zapomenutý proto nebudou.

Chci tím říct, že jsem pořád i po těch letech snad zůstal normálním člověkem, jak to říkaj všichni blázni, a nesnažím se ze sebe dělat něco, čím nejsem. U nás doma mi hodně vadí, že mnoho lidí se na veřejnosti pořád přetvařuje, boje se používat tu řeč, kterou normálně žvatlaj s kamarádama a kterou doma používaj každěj den.

Různý politici, konferenciéři, redaktoři, hlasatelé atd. se prostě nutěj do těžších slov, aby vypadali chytřeji, hihih... Volové! V soukromí jsou zase úplně jiný a nemluvěj jako učebnice, ale jako všichni ostatní lidi na ulicích, v restauracích, hospodách, ba i v podzemní dráze. Asi to tak má být, nebo ne?

Profesoři a učitelé českýho jazyka možná dokonce i uvítají moje normální, snad až trochu primitivní psaní. Vždyť jsem byl jedním z členů „The Primitives Group“. Dokonce už se našla jedna hodná paní intelektuálová, která mi po přečtení několika stránek tohoto dílka řekla:

„Ivane, četl jsi něco od Hrabala?“

Já samozřejmě odpověděl, že jo, ale přitom jsem věděl, že jsem toho od něj vlastně moc nečet. Je to už dávno, co jsem zavadil o nějakou knihu. Většinou, když mám trochu volna, trávím čas s mojí kytarou v mém pokojíčku a odírám si prsty.

Potom ta paní dodala:

„Takhle to přece nemůžeš napsat!“

A já jí odpověděl:

„A proč by ne? Už jsem to tak napsal!“

Divila se, kroutila hlavou a řekla:

„Vždyť si o tobě budou myslet, že jsi nevzdělanej kretén!“

„Tak ať si to myslej, když to uznaj za vhodný. Vždyť už máme tady v Český republice polodemokracii,“ odpověděl jsem jí.

Teď už kroutila i očima, ale já jí stejně mám rád za její upřímnost. A vlastně jsem tuto knížku napsal z toho důvodu, že až mě třeba budou potkávat lidi na ulicích, tak aby si mezi sebou mohli šeptat:

„Podívejte se, to je ten Hajniš, co napsal tu divnou knihu, hihih, pardón, tu blbou knihu.“

Ale já si myslím, že někdo taky musí napsat blbosti, nebo ne? A že je to docela dobrá předmluva, hihih...

Tak pěkný čtení vám přeje strejček Rock...

I

ZAČÁTEK OD KONCE

Dlouho jsem přemýšlel, jestli to vlastně není kravina pokoušet se pro vás psát knížku, když jich tady teď máme spousty. Metrčky v každém knihkupectví a pouliční prodavači nám cpou pod nos výběr různých hloupostí, který napsal nějaký blb, jako já.

Musím se ale přiznat, že tohle není moje první dílko. Již dříve se mi podařilo jednu knížku sesmolit, napsal jsem ji ve švédském jazyce, z nudy a možná z potřeby odlehčit si mozek, vykecat se na papír a postěžovat si na celý ten bláznivý kolotoč života, jaký jsem tady ve Švédsku prožíval coby imigrant a přistěhovalec. Švédí říkají „UTLÄNING“ nebo „INVANDRARE“.

Ta knížka ale skončila špatně. Asi tři sta stránek onoho dílka se mi dlouho válelo v nočním stolku vedle mé postele. Když jsem nemohl spát, tak jsem do toho stolku hrábnul, strčil jsem si ten škrabopis před nos a dělal jsem korekturu. Těch korektur bylo k nespočítání, ale nakonec jsem byl se svou prací docela spokojený. Nejhorší na tom bylo ale asi to, že jsem to nemohl ve Švédsku zveřejnit. Dnes už by mi to nevadilo. Po změně režimu u nás doma bych měl kam utýct zase ze Švédska. Byly to samy nadávky a ostrá kritika mého nového země, ve který žiju od roku 1969. Švédům bych vlastně měl být vděčný za to, že mě přijali do toho jejich socialistického království, kde je spousta věcí nepochopitelně idiotských a postavených na hlavu proti všem pravidlům normálního myšlení. Možná, že jsem to napsal i vtipně, ale chyba byla asi v tom, že to byl humor náš, český, nepochopitelný pro švédskou hlavu.

Po mnoha letech v šuplíku jsem se jednoho dne rozhodl toto své první dílko vyhodit. Dnes mě to velice mrzí, mohl jsem to možná uveřejnit tady u nás. Kdo by si ale před listopadem 1989 pomyslel, že se to tak rychle u nás doma změní! Knižka už někde shnila v odpadu, a je to škoda. Možná, že by bylo pro „Svensony“ (Švédy, pozn. red.) velmi užitečný, aby si přečetli, co si o nich přistěhovanci, jako já, myslí. Invandrare, který vedle nich žijou každé den, který je zná a má je přečtený. Asi by mě za tu knihu hodili do moře jako potravu pro ryby. No, ale to už je jedno! Kniha první žije už jenom v méjch vzpomínkách, a nikdy se proto už nedozvím, co by na ni Švédí říkali a jak by reagovali.

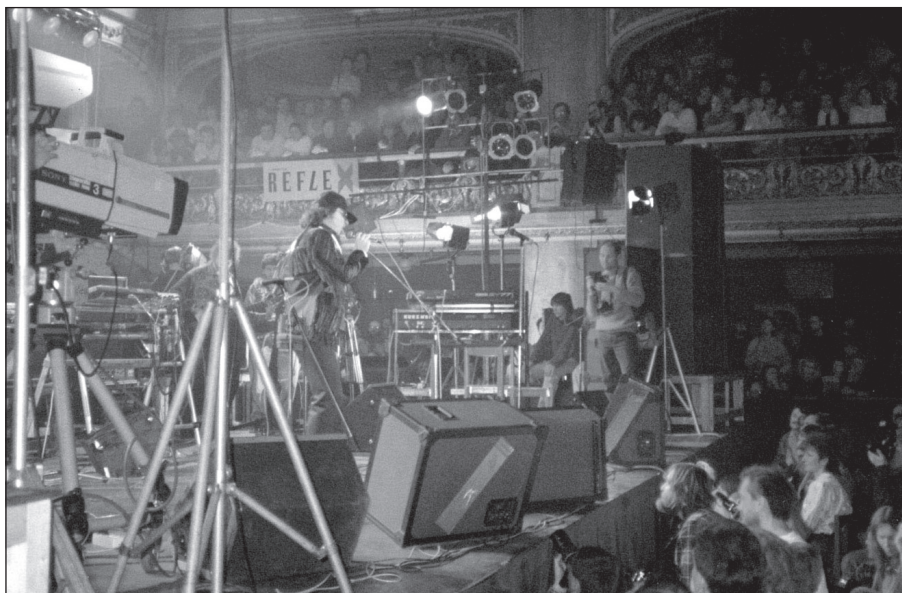
Jak jsem se ale octl v tomto království sociálních bláznovín já? První část příběhu zná spousta lidí po celém světě. Je to ta historická tragédie nešťastného roku 1968, kdy k nám do Čech vpadly na pozvání starých českých bolševickejch zrádců a jidášů hordy ruských primitivních vojsk. Na každém rohu pak stálo „SE SOVĚTSKÝM SVAZEM NA VĚČNÉ ČASY“ a podobný transparenty se srpem a kladivem. I na kostely jidášové cpali ty ruský hvězdy. Dnes bych je rád odsunul za tím jejich vzorem. Mnozí z těchto lidí si nyní hrajou na demokraty a sedějí na různých velmi dobře placených místech, dokonce i ve vládě. Z jiných se stali podnikatelé, protože jim ta naše nová vláda po Sametové revoluci nebyla schopna odebrat jejich nakradený majetky a nechala jim, KSČ, všechny peníze, co je kde po světě měli. Klausova vláda nebyla schopna

kontrolovat, odkud všechny milióny přicházej. A tak slušný pracující lidi zase byli bití.

Dovedete si představit, jak by to u nás asi vypadalo, kdyby to bylo obráceně, kdyby to byli komunisti, který by se dostali k moci? Co slušnejch lidí by zase zařvalo v komunistickéjch koncentračních táborech! A vy, pánové ve vládě a u moci, jste ty zrádce Bílaky, Jakeše a Husáky nechali běhat po svobodě a ani ty nakradený majetky jste jim nevzali!!!

To je obrovská chyba, vždyť prodali náš národ, smějou se nám za zády, hážou nám klacky pod nohy a snažej se sabotovat rozvoj naší vlasti. Je zajímavý, že to lidi věděj, ale nic se neděje. Je to jako v začarovaný pohádce. Proč ta revoluce nemohla přijít dříve??? Škoda.

První léta po tom převratu jsem se často přesvědčil, že spousta těch starejch komoušů si jenom převlíklo saka a jedou dál, jako by se nic nestalo. Třeba při koncertu „COME BACK“ v pražský Lucerně 5. ledna 1991, což byla nezapomenutelná událost a mnoho lidí z branže říká, že to byl koncert století a asi maj pravdu, tak tam se mi přihodilo pár takovejch divnejch věcí, o kterejch taky napíšu. Nejdřív ale, co to byl ten „COME BACK“.

Byl to koncert legend českýho rocku a sjeli se tam z celýho světa všichni, který mohli. Já jsem měl štěstí, že jsem byl jedním z účastníků. Lucerna byla obležená davama cpoucího se lidu, na něž už nezbyly lístky, ale všichni se chtěli nějakým způsobem dostat dovnitř a zúčastnit se toho velikýho koncertu. Když jsem přijel taxikem, dlouho jsem se nemohl tou masou lidí probít.

Po dost dlouhý době, když mě napřed dav odtáhl od hlavního vchodu na stranu úplně opačnou a zase zpátky, ta masa lidskejch těl se vlnila jako mořskej příliv, se mi podařilo probít se, prorvat a protlačit ke vchodu právě v okamžiku, kdy se pootevřely velký skleněný dveře, poslední překážka před schodištěm, který vede dolů do velkého sálu Lucerny. Nějakej trhač lístků vystrčil hlavu a rozhlížel se, jako by někoho hledal. Zavolal jsem na něj:

„Můžeš mě pustit dovnitř, já tu dnes hraju!“

Asi mě neslyšel nebo mě v té chvíli nechtěl slyšet, zastrčil tu svoji šišku zase nazpět tam, kam jsem se chtěl dostat. Poblázněnej dav mě zase odtáhl pryč, někam doprostřed pasáže, a tak to šlo dokola asi půl hodiny, možná i více. Už jsem si myslel, že žádný vystoupení neodzpívám.

Měl jsem ale štěstí. Když jsem byl zase pár metrů od těch skleněnejch dveří, vylezl z nich zase někdo, kdo mě poznal a vtáhl mě dovnitř. Za těma dveřma jsem se oklepal, hluboce jsem si oddychl a už jsem byl v tom. Jak jsem sestupoval po těch schodech, potkával jsem samý známý tváře a „Ivane, to jsem já,“ a „to jsem já,“ představovali se mi starý kamarádi. S každým jsem prohodil pár slov, samozřejmě s přípitkem. Tak jsem se propil až do zákulisí, kde mě čekalo první nemilý překvapení. Honza Rainer, dnes už bohužel není mezi náma, ke mně přiběhl celej bledej a oznamoval mi, že mu někdo ukradl moji kytaru, Fendera Stratocastera, kterou jsem mu na tento koncert půjčil. Hráli s Kometama jako úvodní kapela.

Pamatuju si, že jsem tenkrát vlastně ani moc velkéj šok nedostal, protože jsem byl již v náladičce po těch spoustách přípitků s kamarádama. Chudák Honza si to ale bral moc k srdci, protože škodu viděl v přepočtu na československý koruny. Fender tenkrát stál asi tak třicet tisíc. Nevěděl jsem v tu chvíli, že budu mít štěstí a že se mi ta kytara vrátí brzy zpět. Jedna moje kamarádka tenkrát pracovala v inzertních novinách Annonce a byla tak hodná, že tam dala inzerát o tý mojí ztracený kytaře. Ne-trvalo dlouho, asi dva týdny, a doma ve Švédsku mi zvoní telefon, že kytara je na světě. Ten mladej hloupej zloděj ji totiž hned šel prodávat za deset tisíc jednomu známýmu kytaristovi, později jsme si spolu i zahráli, a ten pochopitelně hned věděl, že ten nástroj je kradenej. Nechal si kytaru doma na vyzkoušení a když druhej den zloděj přišel, tak už na něj čekali policisté a já měl zase tu svoji oblíbenou kytaru zpět.

Když jsem pak nastoupil v Lucerně na pódium, ze samý radosti a opojení jsem si dopřál po těch letech v emigraci před těma lidičkama zakřičet do mikrofonu:

„Kde jsou bolševici???“

A větší část publika zařvala:

„V prdeli!!!“

Celej ten koncert točila Československá televize, ale co myslíte, vystříhali to! Všechno mluvený slovo i rozhovory s muzikantama, co předtím natáčeli, taky!!! Zkrátka mně to připadalo jako za starýho režimu, kdy všechno bylo cenzurovaný.. Bohužel vystříhli i jednu z mejh nejlepších skladeb „Fuckin‘ Blues“. Asi jim připadalo moc silný, že zpívám o tom, že nemám rád, když se chlap líbá s chlapem a když i ženský dělaj to samý. Zkrátka tam zpívám o tom, že nemám rád buzeranty a lesbičky.

Naopak tam bohužel nechali píseň „Light My Fire“ od The Doors, kterou jsem zkazil. I když jsem ji už zpíval nesčíslněkrát, v šedesátech letech to byla skoro naše hymna, při nástupu na první sloku jsem dostal „black out“ (okno, výpadek paměti, zatmění, pozn. red.) a celej první verš jsem musel z improvizovat, než jsem se chytil na druhéj.

Jednoho dne mi pak do Švédska zavolal Zdeněk Juračka, známěj český rocker, kterej tam se mnou taky hrál, a že jestli prej nemám nic proti tomu, že se chystaj vydat CD z toho Come Backu. Výborně, nic jsem proti tomu nenamítal, naopak jsem byl rád, že mě někdo chce vydat, tak jsem se zeptal:

„A který věci tam budou?“

„Light My Fire a Bright Lights Big City,“ odpověděl Zdeněk a mě už omejšvali.

Hned jsem protestoval a vysvětloval mu, že jsem to zkazil a že nechci, aby ty Doors vydávali. U telefonu byl taky můj dobrej přítel Vašek Lux, kterej to vlastně všechno zorganizoval a dal dohromady. A tak telefony zvonily a kluci mě nakonec přemluvili. Už to měli všechno hotový a Juračka tvrdil, že to stejně není velkej náklad a že lidi neuměj anglicky. Tak jestli jste tu raritku poslouchali, musíte mi prominout, že jsem ty Doors tak zpackal. Vždyť i maminky tvrděj, že při práci se nemá pít!!!

Na tý televizní cenzuře si ale někdo dal záležet, dokonce ze mě na titulku udělali taxikáře v Dánsku. Bohužel se jim z toho koncertu podařilo vystříhat všechnu tu krásnou nezapomenutelnou atmosféru setkání starejch hvězd a kamarádů po více než dvaceti letech. Musím ale ocenit tu velkou práci, co s tím měl Vašek Lux a celej štáb nadšenců. Po letech jsem se zas jednou cítil jako hvězda, zaplatili mi i cestu letadlem, bussiness class, to znamená, že jsem měl extra dobrý jídlo a všechno pítí zdarma. Letušky jsem se na to raději zeptal a když přitakala, nechal jsem si přinést pár lahviček s likérem Baylies.

Na letišti v Ruzyni na mě čekala paní inženýrka Motlová z Pragokonzertu, a jelikož mě neznala, držela v rukou ceduli, abych ji poznal. Už si nepamatuju, co na tý ceduli bylo napsáno, jestli tam bylo moje jméno, nebo název Pragokonzertu, zkrátka fungovalo to. Cestou taxíkem do Prahy jsme vyprázdnili ty flaštičky a sprátelili jsme se. Paní Motlová byla úžasná inteligentní velmi příjemná žena. Ubytovala mě v hotelu Panoráma, kde byla lednička naplněná všema možnejma nápojema, alko i nealko. Paní inženýrka všechno zařídila a druhéj den pro mě přijeli zase taxíkem a odvezli mě na zkoušky v Gongu. Tam už zkoušeli všichni starý kamarádi, Hladík, Juračka, Kozel,

Káša, Pešta, Černocký, Kahovec a spousta jinejch muzikantů. Rád na to vzpomínám. Byl jsem ve svém živlu a v sedmém nebi. Takhle jsem si představoval, že bych měl žít. Jenom muzikou a na výsluní slávy.

Na velkém Mezinárodním jazzovém festivalu v Praze na podzim 1991 jsem ale zažil něco, co se mi vůbec nezamlouvalo. Festival natáčela Československá televize a pochopitelně měli v tom velkém kulturáku na Pankráci spoustu kamer a zaměstnanců. Jeden můj starý kamarád z Pragokonzertu mi ukazoval, jak jim to tam funguje. Ukazoval mi mix, aparaturu v lokále, aparaturu na jevišti a při tom jsme se připlekli i k těm zaměstnancům televize. Vtipkovali, že jsou „starý struktury“ a že je brzy stejně vyhoděj z práce, a že se na to vyserou, aby natáčeli něco extra s idiotama, co hrajou jazz, kterej se nedá poslouchat.

Představte si, že se jednalo o špičky jazzu z celého světa. Ty muzikanti si určitě zasloužili trochu respektu a uznání od televizních pracovníků. Jak má potom takovej přenos nebo záznam vypadat, když se to dělá s nechutí!!! A já to tam musel vyslechnout. Moc mě to mrzelo a představoval jsem si, že tak třeba mluvěj taky o mně, když mě natáče.

Skoro při každém koncertu, když jsem si chtěl trochu popovídat s publikem, mi tehdy bylo připomínáno, že mám držet hubu. Že když se budu plíst do politiky, tak mi to jenom škodí. Ať si uvědomím, že jsem v Čechách. Říkali mi:

„Vole, zpívej, hraj, neměj žádný proslovy. Zkrátka, drž hubu, nebo se starý bolšouni naštvou a nikam tě dál nepustěj.“

Když jsem tady pak vydal po těch letech v emigraci svoji první LP, tak mě hned jeden takovej kádr plácl pěkně přes prsty. Jsem sebekritickej a vím, že to tehdy žádná sláva nebyla. V době natáčení jsem byl nachlazeněj, nepřípravil jsem dobře materiál a pospíchal jsem. Myslel jsem, že to bude nejlepší nahrávat naživo, jako při koncertech. Tehdy mě doprovázela taková fajn jazzová partička „SWING OASA QUINTET“ a když se hrál koncert, vždycky se nám podařilo dobýt publikum. Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že to tak bude automaticky i na desce. Zkrátka, nepovedlo se to..... Ale ten „kritik“, co psal na toto LP recenzi, se zabýval úplně debilními věcmi. Například se pozastavoval nad tím, proč se píšu HAJNIS a ne HAJNIŠ. Ten člověk si snad vůbec neuvědomil, že se na Západě háčky a čárky neužívají. Napsal taky, jestli budeme platit za dvě převzatý písničky původním skladatelům za autorský práva, že je mu stydno za to „orechový blues, co se na něj z tý my desky valí“ atd. Chápu, že se mu ta deska nelíbila, mně se na ní taky všechno nelíbí a dnes bych to nahrál úplně jinak, ale ten člověk se měl držet věci a napsat kritiku na muziku, texty, zpěv a provedení, ne o nějakých háčcích nad S. Mně to tenkrát připadalo jako za starýho komunistickýho režimu, scházelo mi tam akorát „Hajniš je nepřitelem socialistické písně, proto mu zakážeme veškerou činnost a šup s ním do továrny“, hihhi....

Dnes jsem mu s odstupem času odpustil, když jsem v českém tisku četl mnoho jinejch a ještě horších kritik, a nejenom o muzikantech. Moji kamarádi, který se u nás doma živěj muzikou celý léta, mi to vysvětlovali, když viděli, jak je mi to líto. Říkali:

„Bohužel to tak s těma našima hudebníma kritikama je, pořád musej někoho mejt a umejvat, vždycky si najdou něco, co není dobrý... Jsou to volové!!!“

Právě v té době jsem dělal program pro RTL, kde mi kamarádi zase řekli:

„Ivane, nebuď naivní, vždyť to víš, jenom se po revoluci okleпали a jedou dál...“

Od té Sametovy revoluce jsem doma v Čechách skoro každé měsíce, někdy i dvakrát do měsíce. Po roce 1997 jsem začal spolupracovat se skupinou GEORGES & BEATOVENS, kapelou zesnulého kamaráda Petra Nováka. Petr byl jeden z mála zpěváků, kterej byl upřímněj a nebyl falešnej. Vždy, když jsem s nima někam jel, tak jsme si pěkně popovídali o všem možným. Hodně jsme vzpomínali na naše začátky v 60. letech. Prožil si s tím starým režimem taky pár nepříjemností. Proč umíraj takový fajn lidi a hajzlové tu zůstávají? Tu otázku si často kladu.

Někdy je to hrůza, s čím se setkávám. Jednou jsem zpíval ve starým Semaforu, šlo to přímým přenosem do televize a ten pořad se jmenoval „Večírky Semaforu“. Hlavní osobností tohoto pořadu byl známěj slovenskej herec a komik Milan Markovič. Ten byl jako obvykle suverénní a fajn, ale v tom samým pořadu měl taky číslo nějakěj zoufalec, už si nepamatuji jeho jméno, a ten měl scénku namířenou proti lidem, který kdysi před bolševikem emigrovali z Čech. Scénka se skládala z toho, jak jeden emigrant přijel do Čech z Ameriky a teď se chce doma vytaťovat a machrovat, že jim ukáže, ať mu dají novej byt a že chce postavení, teplý místečko ve vládě atd. Ten blb mluvil přehnaně špatnou češtinou, a dokonce i napodoboval americkéj přízvuk. Nevěřil jsem svejm uším, stál jsem, jako by mě opařil! Vždyť já jsem taky emigrant a klidně to mohlo být o mně. Ale co já, v publiku seděl taky slavnej českěj herec, ještě z první republiky, Jára Kohout, bohužel už není mezi náma, a ten se zrovna vrátil do svý starý vlasti právě z Ameriky. Co ten si myslel a jak mu asi bylo?! Po představení jsme se krátce bavili v baru pod jevištěm, ale na toto téma jsme se vykašlali, bylo to pod naši úroveň. A tohle se stalo asi dva roky po Sametový revoluci.

Dnes si myslím, že je to právě škoda, když sem domů nepozvali zkušený lidi ze Západu, aby tu naši bolševiky zničenou vlast dali do pořádku. Ten debil prostě udělal scénku o tom, jak se emigranti, mají v cizině špatně, a tak se cpou zpátky do Čech!!! Kdyby si ten ignorant obstaral statistiku, tak by zjistil, že se naopak Čechům za hranicemi většinou dařilo a daří dobře. Například ve Švédsku, kde já žiju, se mnoha Čechům i Slovákům podařilo udělat dobrý kariéry. Máme tu český doktory, profesory, úspěšný podnikatele, učitele, inženýry atd. atd. Zkrátka většina emigrantů z Čech se má velice dobře. Pochopitelně se mezi náma našlo i pár blbů, kterým se nechtělo pracovat. Ale pro ty je ve Švédsku sociál (sociální zabezpečení, pozn. red.) nebo penze a nic jim neschází. Až mě to šťve, že se všichni, který nechtěj pracovat nebo podnikat, maj tak dobře. Samozřejmě sem tam někdo v podnikání zkrachuje, to se stalo i mně osobně, jak se o tom dočtete v dalších kapitolách. Nikde ale není psáno, že mi to uškodilo. Nikoliv! Dostal jsem opravdickou školu života. Jednou nahofe, podruhé dole. A ten, kdo se nebojí práce, ten se neztratí a neumře hladý nikde na světě. Nejlepší ale bude, když se teď vrátím pěkně na začátek.

II THE PRIMITIVES GROUP

Když si tak v hlavě promítám ty první zážitky z okupace, jak Rusové přijeli jakoby přímo z druhý světový války na svech předpotopních strojích, zaprášený, špinaví, bez jídla, tak mi jich až bylo líto. Ty vojáčekové za to vlastně nemohli, zrovna tak, jak na tý situaci nemoh nic změnit malej český človíček. Byli nahnáni svejma velitelema do cizí země a kdyby nešli, riskovali vlastní krky.

Byl jsem tehdy mladej, jedenadvacet křížků, a začínal jsem úspěšnou muzikantskou kariéru. Naše kapela THE PRIMITIVES GROUP slavila úspěchy a byla populární po celý republice. Žil jsem jenom pro muziku a pro pěkný holky. Kdybych ale neodjel do zahraničí, skončil bych určitě ve vězení nebo byl perzekuovanéj StB jako

moji kamarádi Ivan Jirous nebo kytarista Pepa Janíček v jeho pozdější kapele THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE. Nebál jsem se těch okupantů, což bylo asi tenkrát dáno mým mládím, a tak bych určitě nevydržel držet hubu a krok.

Pokud zavzpomínám na naši krátkou strmou kariéru s Primitivama, vybavěj se mi samozřejmě naše slavný velký kocerty na Československým beatovým festivalu nebo scénický akce Den ptactva, Den ryb atd., kdy jsme dokázali diváky šokovat věcma, který v té době na pódiu prováděl snad jenom Frank Zappa někde v Americe. To jsou záležitosti všeobecně známý, popsany spoustou hudebních publicistů a zachyceny v televizních dokumentech. Atmosféru té doby v prostředí kapely však možná mnohem líp zachytěj drobný epizodky, který si pamatuju asi už jen já, a proto bych některý z nich v tomhle mým vzpomínání rád uvedl.

Jednou jsme třeba hráli pro vojáčky někde v jižních Čechách, bylo to takový menší turné, asi pět koncertů, jedna z Eugenových černot. To znamená, že jsme hráli za lepší peníze a nehlásili jsme hraní na podnik. Počasí bylo pod psa. Zima, mráz, sníh, všude závěje a my jsme jeli i s aparaturou narvaný ve větrácku (Praga V3S, pozn. red.), to bylo takový vojenský terénní nákladní auto, ještě dnes sem tam jezděj po českých silnicích. Kapela se krčila vzadu za aparaturou v nevytopeném prostoru pod plachtou a nadávali jsme na našeho manažera Eugena Fialu, jak to ten blb zařídil dopravu. Připadali jsme si jako vězňové, který jsou transportovaný gestapem na práci do Hitlerovy Třetí říše. Autobus jsme si soukromě objednat nemohli, to prostě bez papíru za toho režimu nešlo.

Brrrr! Ještě dnes je mi zima, když si na to turné vzpomenu. Abychom se trochu zahřáli, zpívali jsme národní písničky jako Generál Laudon, ovšem sprostě, a při tom jsme se hodně dívali přes dna flašek hořčáku, oblíbeného to nápoje naší kapely. Dal se koupit v prodejnách Ovoce zelenina asi za 12,50 Kčs (korun československých, pozn. red.). Byl to pěkný bohlelav.

Silnice byly zasypaný sněhem a jízda se podobala plazení šneka po lesní rozbahněný cestě. Nadávali jsme a nadávali na nebožtíka Eugena, kterej se sám ohřival v kabině řidiče s nějakou buchtou, myslím, že to byla později jeho žena. Ta ho i často fackovala, když jí nevyhověl v jejích přáních, a Eugen z ní měl proto vítr. Měl ji ovšem tenkrát moc rád. Chodil chronicky pozdě na všechny schůzky, říkali jsme tomu Eugenovy šachy. Jednou jsme mu dokonce ujeli, když jsme hráli v Poděbradech. Všechno už bylo naložený a Eugen si seděl někde v hospodě s kamarádem. S náma taky byly problémy,

po koncertech jsme bývali obležený buchtama, a tak jsme se s nima snažili zavřít někde v zákulisí. No a když se tehdy Eugen dlouho neukazoval, domluvili jsme se s řidičem, že pojedeme bez něho! Měli jsme totiž ještě spoustu práce s aparaturou. Dohnal nás taxíkem skoro až v Praze a strašně prskal, že musel ten taxík zaplatit.

Ted' se ohříval v kabině u šoféra a my mrzli vzadu pod plachtou. Dost často jsme jezdili takovejma různějma dopravníma prostředkama, abysme si vydělali víc peněz. Od Krajského podniku pro film, koncerty a estrády, pod kterým jsme oficiálně hráli, jsme měli plat 120 Kčs plus diety. Někdy to šlo zařídit, že nám proplatili dvojité gáže, ale stejně to bylo málo peněz pro kluky, který chtěli běhat s holkama po restauracích, kinech, vinárnách atd.

Jednou dokonce, na úplným začátku mé kariéry zpěváka big beatu, jsme jeli na vlečce traktoru. To bylo mezi Šumperkem a Maršíkovem, kde jsme hráli pár vystoupení, ještě pod jménem BACHERLOS. Vlečku vystlali kamarádi slámou, my naložili aparát, sami jsme si ustlali vedle a jelo se. Naštěstí to bylo jenom dvanáct kilometrů a svítilo sluníčko. Ale bylo to v zimě, několik stupňů pod nulou a všude plno sněhu. Když jsme dorazili do toho kulturáčku v Maršíkově, čekalo na nás dobré papání od paní Směšné, maminky mého kamaráda Pavla, byly to čerstvé řízečky a bramborovej salát. Vytopenej sál toho kulturáku nás pak pěkně zahřál. Ale to jsem odskočil od tý šňůry s větrískou do jižních Čech...

Došourali jsme se se značným zpožděním do těch vojsenskejch kasáren, kde už na nás v pěkným novým koncertním sále čekalo trpělivý publikum. Vojáčkové snad i přivítali naše zpoždění, protože se rádi ulili od svejch povinností. Když jsem se poprvé dostal k již fungujícímu mikrofonu, neodpustil jsem si to a řekl jsem:

„Nezlobte se na nás, vojáčkové, ale na těch bolševickejch rozsekanejch a neuklizenejch silnicích se nedá jezdit. Je to tady jako v Sajúzu (Sovětském svazu, pozn. red.) na Sibíři.“

Vojáci se radostně řehtali a plácali do stehen. Nižší šarže nevěděli, jak se na to mají tvářit, a tak se rozpačitě ohlíželi po svejch nadřízenejch vyšších šaržích, ale i ty se koukali po šaržích nejvyšších. V zákulisí se to začalo hejbat. Bohužel tam nebyli jenom vojáčkové, jak už jsem napsal, byli tam i ti papalášové, politrucí, co učili ruskou ideologii, i když ničemu stejně nerozuměli, protože to byly samý debilnosti. Většina těchto šéfů bylo stádo neinteligentních debilů, který se spolu ožírali a připravovali různý nepříjemnosti normálním vojákům. Viděl jsem, jak v zákulisí řvali na Eugena a vypadalo to dost hrozivě. Myslel jsem, že se žádné koncert konat nebude, ale konal se. Fiala to nějakým zajímavým způsobem zařídil, nevím, co jim napovídal, na takovýhle věci byl mistr. Mně vynadal, že jsem debil a idiot, že příště mám držet hubu a že kvůli mně nechce zase na Pankrác, kde mu již dříve komunisti zničili plíce. Tu historii o zničených plicích jsme s kapelou slyšeli nesčíslněkrát. Bylo to Eugenovo oblíbený téma a podával nám to v různějch verzích. Měl dobrou vyřídilku, když nás z něčeho vysekával a povedlo se mu to, říkali jsme mu, že to zase dobře „vyžidařil“. Takovejch průserů jsme mu natropili moc, bylo to na denním pořádku.